

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 133/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného súdu Žilina č. k. 9 C 1993/98-377 zo 6. októbra 2009 a č. k. 9 C 1993/98-383 zo 6. októbra 2009 a Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 51/2010-424 z 31. augusta 2010 a č. k. 5 Co 52/2010-429 z 31. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2010 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“) vyznačujúca sa neurčitou svojho obsahu, v ktorej sťažovateľ nešpecifikuje základné práva, ktorých porušenie namieta, označením príslušných článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), prípadne záväznej medzinárodnej zmluvy. Z obsahu sťažnosti však možno vyvodit', že jeho námietky sa v podstate týkajú porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy rozhodnutiami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 1993/98-377 zo 6. októbra 2009 a č. k. 9 C 1993/98-383 zo 6. októbra 2009 a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 51/2010-424 z 31. augusta 2010 a č. k. 5 Co 52/2010-429 z 31. augusta 2010.

Zo sťažnosti a z vyžiadaného spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania na strane navrhovateľa vo veci neplatného zrušenia pracovného pomeru vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 9 C 1993/98.

V priebehu konania okresný súd uznesením č. k. 9 C 1993/98-377 zo 6. októbra 2009 nepripustil návrh sťažovateľa na zámenu účastníkov konania na strane odporcu (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktoré na základe odvolania sťažovateľa potvrdil krajský súd uznesením č. k. 5 Co 52/2010-429 z 31. augusta 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“). Napadnuté uznesenia okresného súdu aj krajského súdu nadobudli právoplatnosť 20. októbra 2010.

Vo veci samej rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 1993/98-383 zo 6. októbra 2009 tak, že návrh sťažovateľa zamietol (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Z dôvodu odvolania sťažovateľa rozsudok okresného súdu preskúmal krajský súd, ktorý tento v celom rozsahu rozsudkom č. k. 5 Co 51/2010-424 z 31. augusta 2010 potvrdil. Napadnuté rozsudky okresného súdu aj krajského súdu nadobudli právoplatnosť 20. októbra 2010.

Podstatou sťažnosti je vyjadrenie nesúhlasu sťažovateľa s uvedenými rozhodnutiami okresného súdu, ako aj krajského súdu, keďže všeobecné súdy „*neprihliadli vo svojom konaní a rozhodovaní o mojom návrhu - žalobe hlavne na znenie ustanovenia § 221 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, keďže mi ako navrhovateľovi... odňali možnosť konať pred súdom*“.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu a zaviazal okresný súd „*pokračovať v konaní... a vyniesť nový, správny rozsudok vo veci 9C 1993/1998, ktorým súd potvrdí, že môj pracovný pomer s odporkyňou... trvá, že je povinná zamestnať ma podľa platne*

uzavretej pracovnej zmluvy a vykonať mi náhradu mzdy za obdobie nezamestnanosti v dôsledku nezákonne rozviazaného pracovného pomeru so mnou spolu s úrokmi z omeškania, uhradiť mi súdne trovy a trovy môjho právneho zastúpenia“.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 51/2010-424, ako aj proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Co 52/2010-429, obidve z 31. augusta 2010, dovolanie.

Z dovolania sťažovateľa z 27. októbra 2010, ktoré si ústavný súd vyžiadal v spolupráci s okresným súdom, vyplýva, že sťažovateľ v ňom uplatil námietku rozhodnutej veci a taktiež namieta vady konania spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom v zmysle § 236 ods. 2 a § 237 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň poukazuje na celkovú nesprávnosť vydaných rozhodnutí krajského súdu z hľadiska právneho posúdenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd konštatuje, že nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti obom rozhodnutiam okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktoré sťažovateľ aj využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Obdobné je to v prípade rozsudku a uznesenia krajského súdu, ktoré sťažovateľ podľa zistenia ústavného súdu napadol dovolaním (z dôvodov „*podľa § 236 ods. 2 a § 237 písm. d), f)*“ pozn.), a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má teraz Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Nie je totiž možné, aby právomoc poskytnúť ochranu označeným právam mal zároveň aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ale aj ústavný súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011